

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Til Hyrdefløjttens Toner

Citation: Drachmann, Holger: "Til Hyrdefløjttens Toner", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 339. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann11tom-shoot-workid56567/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

TIL HYRDEFLØJTENS TONER

FORSPILET

DEN GAMLE KVINDEN PÆSTEN
DEN UNGE VANDREDE MENIGHEDEN

DA SLOTTET HÆVED SIG

KONGEN	TREDJE	} HOFDAME
DRONNINGEN	FJERDE	
ENKEDRONNINGEN	KONGENS NEGERSKEND	
MINISTEREN	KONGENS KAMMERFØRER	
KABINETTSSEKRETÆREN	EN SINDIG BØRGERMÆND	
KAMMERJUNGEREN	EN MADAM	
DEN GAMLE GREVE	EN UNG PIGE	
DEN UNGE BARON	EN KOLERISK BØRGER	
ØBERSTEN	MATROS	
FÆNDEKAPTEJEN	RIDDERKNEGT	
OVERHOFMEJSTEREN	LIVGARDIST	
FØRSTE	} HOFDAME	
ANDEN		
		EN HOLKENS MADAM

HOFKAVALERER. HOFDAME. HOLKENS MÆND. LIVGARDISTER. KVINDER AF
FOLKET. BØRGERE. LÆRERENDE. PAGER. STALDKARLE. HAJDUKKE.
TJENRE. SLOTSVAAG. SPILLERMÆND OSV.

EFTERSPILET

DEN GAMLE KVINDEN DEN UNGE VANDREDE

FORSPILET

Sjællandsk Landskab. Baggrunden: krættevoksede Skovstæder med enkelte højtstammede Bøge.
Mellemgrunden: en af en bred Aa i Bagtnager udflydt Holm — „Slots-Holmen“. Resterne af en
gammel, forluggel Linde-Allé; for Enden af Alléen, midt paa Holmen, et lavt, uanseligt Bedebus,
med et sort Trætoer over Gavten.

Førgrunden: Ellétræt paa hver Sæde rød mod Aaen, skæledes at Udsigten i Midten er fri. Til venstre en lille Kilde med en Græsbank under en lav Høj.

Paa den modsatte Side af Aaen, ved Høiets smukke grüne, grønnebrandede Bred, har Den gamle Kvinde lagt til med sin hadbandede Færge-Pram. Hun sidder paa Rælingen af Færgen, klædt i smindelig Almuedrægt, af uhentet Sait og Fæve; over Hovedet et bøget Klæde med krudebundne Selspar, som ligger frem over Pstiden og de dybliggende, rolige, søpraaglvende Ømme. Hun rygger af en kort Pibe og gyttede langsomt — i hørkomme Panser — ud i det svagt rindende Vand, hvorfra Aakander og Sværdliljer hæver sig.

Fra Bedehuset bæres en dæmpet Mænden; af og til skærer en anstrengt, høj, hæs Barytonstemme igennem med Ord som: „Deres lid skal ikke udstukkes — deres Orm ikke dø!“ — „Helved“ — „Guus Straffedom“ — „Forabelse“ — „Udlatelse“ — — „men de Hellige skulle gaa fri“ — — „Amen!“ Hvorefter en Selar, af en mørk Karakter, utydeligt nimmles og brunnnes gennem den stille, varme Midsommer-Eftermiddag.

Fra Førgrunden (til højre) kommer Den unge Færdar ind, smukt, Rejstasio over Skuldren, brødklygget Hår, Stok i Haand. Han gaar over mod Kilden, tager et Bæger ud af sin Taske, drikker — hylter efter Sengen — oplinger Den gamle Kvinde og vinker.

DEN UNGE VANDRER.

Hej, Moril! — er hun Færgekone?

DEN GAMLE KVINDE nynner med dyb, tydelig Stemme.

— — — De fangede de Fugle i Net og i Døne;
— eja, saa gaar det en Midsommervæld.

I Jorden skal Pjalter og Krykker og Krone;
— sligt sang jo den Kilde — forstod du dens Væld!

DEN UNGE VANDRER.

Til Slotsholmen vil jeg; — kom over med Færgen! — — —

DEN GAMLE KVINDE som før.

— — Først snuppede de Kæmpen, saa snapper de Dværgen;
— i Jorden med stor og med liden!

Der nytter ej Krumspring, der frugter ej Spræl:
— det kommer, det kommer med Tiden!

DEN UNGE VANDRER utaalmodig.

Saa vader jeg over . . .

DEN GAMLE KVINDE rejser sig og banker Piben ud.

For dybt er det Vand.

At vente — er alt, hvad fornuftigst man kan!

Sengen i Bedehuset forstumner; en lille, skarp Klokke ringer. Døven adnes. Lid træder Mænd, Kvinder, Bøer; de staar opmarscherde, ventende, ligesom Soldater — med bejede Hovader, foldede Hænder. Ud kommer Præsten; en blødd, skægget, skallet Mand, i længekedet sort Frakke, en lille Snip hvitt i Halsen. Han smiler hurtigt den høje Høi paa Hovedet — efter at have tørt Svæden af læsen — stiller sig i Spidsen for Toget, lætstemtende en Sang, som følger gentager:

Før os, Herre, hjem til Naaden,
før os over Sydens Vand;
drukket — hvo ej svømmes kan,
vi — kun vi blir frelst i Haanden!

Derpaa hejser hele Flokken over af den gamle Kvinde.

Saa snart Følget er samlet paa Bredden i Førgrunden, marscheres der ud til højre — Præsten i Spidsen, Sengen høres endnu en lille Stund; Verset gentages stier og stier, til det dør hen.

DEN UNGE VANDRER *hår sat sig ved Kilden.*
 Det var som — Saur sig for Munden.
 DEN GAMLE KVINDE *stædig rolig og afmålt.*
 Pokker, vilde du sagt!
 DEN UNGE VANDRER.
 Sig mig, hvad faar du for saadan en Fragt?
 DEN GAMLE KVINDE.
 Herrens Velsignelse — Lov til at høre
 paa Sangen . . .
 DEN UNGE VANDRER *ler.*
 men ikke en eneste Øre?
 Det var de hellige — kan jeg tro.
 DEN GAMLE KVINDE.
 Tro, hvad du vil. Kom, nu skal jeg ro!
Haa selger i Færgen. Ifun ror over med sindige Tag.
 DEN UNGE VANDRER.
 Aften er smuk. Det er Slotsholmen — hvad?
 DEN GAMLE KVINDE *talende, idet hun hviler paa Aaerene.* — — — Kunde
 du ikke snakke — uden at skulle tale paa Vers? Jeg har faaet nok
 af *det!*
 DEN UNGE VANDRER *ler.* Jeg er født dermed!
 DEN GAMLE KVINDE. Saa siger hver Fugl, som kviærer. —
 Kan du forstaa, hvad den Bogfinke dér kvinkelerer i Ellekrattet?
 DEN UNGE VANDRER *tager et Pengestykke frem.* Kan forsøge derpaa.
 — Værsgod! — *Det synger den!*
 DEN GAMLE KVINDE *rykker paa Hovedet.* Forkert! —
 DEN UNGE VANDRER. Skal du have mere?
 DEN GAMLE KVINDE. Jeg skal ikke have noget. — Men du
 skal have Tak!
 DEN UNGE VANDRER *undler.* Ej ej; hvorfor? —
 DEN GAMLE KVINDE *tager Piben frem igen, stopper den af en Skladpose.* Fordi
 du ser saa frisk og forhaabningsfuld ud?
 DEN UNGE VANDRER. Værsgod! — Er du ikke vant til, at
 at man ser „frisk og forhaabningsfuld ud! Kan du give en Fyr-
 stikke?“ —
 DEN GAMLE KVINDE *tænder.* Det er ikke værd at svare paa
 sligt. — Men ellers kommer her ikke mange af din Slags.
 DEN UNGE VANDRER. Færger du kun de hellige over? —
 DEN GAMLE KVINDE. Jeg færger alle over. Men ikke ret mange
 gider set paa den Slotsholm mere — siden de fik det Bedehus
 bygget.
 DEN UNGE VANDRER *ser derover.* Jeg havde tænkt mig, at der
 stod en Ruin! —

DEN GAMLE KVINDE *smaleede, idet hun peger med Piben.* Mær kan jo gerne kalde det en Ruin . . . *Rygende* paa Livsglædens Grav!

DEN UNGE VANDRER. Er der ikke Spor tilbage af det gamle Slot?

DEN GAMLE KVINDE. Det sank i Mosehullet — véd du. Saa bygged de en pæn Kirke paa Tomten. Og Præsten deri var ogsaa en pæn Mand. Men Kaldet var for lidet — og Kirken for stor. Den rummede bare en Snes halvdøve Koner — og en lam Mand. Resten blev borte. Og saa spillede Præsten fallit.

DEN UNGE VANDRER *ler.* Hvad gjorde han?

DEN GAMLE KONE. Han spillede Kort — og gik fallit. Hans Eftermand gjorde noget andet.

DEN UNGE VANDRER. Hvad gjorde han?

DEN GAMLE KVINDE. Han suttede paa Flasken — og løb efter Kvindfolk. Det var ligesom det laa i Luften dér.

DEN UNGE VANDRER. Den gamle Slotsluft — Gaiantriet? De har nok møret sig dér.

DEN GAMLE KVINDE. Hver Tid har sin Morskab! Saa rev Sognet Kirken ned. Man sagde, at den stod for fugtigt. *ler.* Saa bygged de en Kro i Stedet.

DEN UNGE VANDRER. Og den stod sig?

DEN GAMLE KVINDE. Den kom til at staa for tørt. Folk havde ingen Penge mere. Kromanden drak selv sin Kælder læns — og saa hængte han sig.

DEN UNGE VANDRER *ler.* Og saa byggede de Bedchuset! Don Forretning gaar jo?

DEN GAMLE KVINDE *tager atter Aacerne, ror over.* Tiderne forandres!

DEN UNGE VANDRER *oplyser i Læng.* Og vi forandres med *dem!*

DEN GAMLE KVINDE *følger efter ham op.* Jeg forandres ikke.

DEN UNGE VANDRER. Hvor gammel er du?

DEN GAMLE KVINDE. Aa jeg har ingen Alder. —

DEN UNGE VANDRER. Nu skal du have Tak. Maa jeg byde dig en Rest af min Flaske? —

DEN GAMLE KVINDE *smager, ryster paa Hovedet.* Har du spædt den op ved Kilden?

DEN UNGE VANDRER *ler.* Nej da.

DEN GAMLE KVINDE *giver ham Rejsestanken tilbage.* Den er mig ikke stærk nok. — Men Tak skal du have for lidt Tobak. Min er sluppen op. Og de hellige ryger ikke.

DEN UNGE VANDRER. Jeg har — *Søgende i Tasken.* jeg har kun noget Tobak — som er bleven fugtig af Natteduggen.

DEN GAMLE KVINDE. Af Natteduggen? — Giv hid!

DEN UNGE VANDRER *smiler.* Det er smaat med Skillingerne. Jeg

er paa Fodtur — ind til Byen — for at søge Arbejde. Saa sprang jeg Kroerne over undervejs — og tog Nattekvarter hos Mor Grønsvær — hvor jeg kunde finde det. Jeg tog ingen Skade — men min Tobak!

DEN GAMLE KVINDE *har kradsat sin Fibe til, stoppet og tændt.* Udmærket! — Den bider ordentlig i Gummerne. — Og den lugter — ah! — som nyslaaet Hø — som Elvertaage — som den lyse Nats Fabler og Sagn og Hekseri og Trøldtøj . . .

Tak skal du ha' — og godt skal du faa:

det er en Knaster — som jeg kan forstaa!

DEN UNGE VANDRER *ser sig om.*

Men Slottet? — er der da ikke tilbage

en eneste Rest af de glade Dage?

DEN GAMLE KVINDE.

Nej Tomten er ryddet og strøet med Salt:

Bedehuset har slugt det alt.

DEN UNGE VANDRER *trækker paa Skuldrene.*

Saa maa vi tilbage igen med din Skøjte —

DEN GAMLE KVINDE.

Bi lidt! jeg kan skære dig en Fløjte.

DEN UNGE VANDRER *ser.*

Aa, *mig* skal du ingen Fløjte skære —

jeg er ikke „grøn“ — lad du bare være!

DEN GAMLE KVINDE *drager en Kniv op af Lommen, skærer en Gren af en Busk og tiltaaler en Fløjte, alt imedens hun siger:*

Jo vist er du grøn — og vær glad derfor;

i denne Tid, som vi kalder „vor“,

— fordi ingen anden Tid gider haft den —

i den staa Livstræet tappet for Saften,

frønnet i Marven, sprukket i Stammen,

— mens Bedehus-Flokken synger sit Amen.

Dog, Bedehus-Flokken er ikke den stemmeste —

de har dog *noget*, hvorpaa de tror,

og medens de banlyser Glæden paa Jord

og sukker af Angest for Svovel-Pølen,

saa holder de Livs-Baaden ret paa Kølen

og taaler ej Slinger i Salighedsvalsén —

nej, der er Folk, i Rækken de fremmeste,

dem har vi faaet for Tiden paa Halsen,

de stræber efter det borgerligt-nemmeste,

stræber mod Magten af yderste Evne —

uden en Bid for de andre at levne:

afpasset har de et Livs-Ideal

efter en halv-fin Spisehussal,
 hvor Kristus rangerer med Odin og Thor —
 mens hverken paa Krist eller Odin de tror;
 de svøber sig ind i flømmede Ord,
 paa Snakken-i-Vind deres Magt beror,
 de lister sig om i Gummi-Galoscher
 og ager til Hove i hyrede Droscher,
 taaler taalmodigt den beskeste Skose —
 indtil de har Hof og Folk i én Pose;
 saa binder de til, og slaar Knude paa,
 og sidder helt trygt og regerer Landet . . .
 og Folket, som ventede lidt Frihed, blandt andet,
 det kan af de Godfolks Eksempel belæres
 om, hvordan en Madpose rigtig skal skæres!

Se, *dem* har vi faaet paa Halsen for Tiden,
 og de holder Folket i Livsmodet nøde,
 for *de* har et Valgsprog: til Døde at kede
 hver Modstander, være sig stor eller liden!
Den batter i Længden, den fromme Taktik,
 at sætte paa Lidenskabsbølgerne Skik
 ved altid at snakke om Odin og Thor
 og Krist og Apostler om Spischus-Bord,
 at røre det rundt i en eneste Vælling
 — dyb nok til deri at drukne en Kælling —
 Oldtid og Nutid og Fremskridtsreformer
 — hvor Fremskridtet ligger i Navnet alene;
det matter den stejleste Himmelstormer,
 det lammer hver Muskel og slapper hver Sene;
 og Lamhed og Slaphed, en Slægt, som er svag,
det er jo netop de styrendes Sag!

Saa har da „vor“ Tid intet Fysiognomi,
 den savner fuldstændig hver Prik over i;
 ved Hove man keder sig, ærligt, til Døde,
 og *det* bliver Møde for hele Landet:
 man stævner for Ærbarheden til Møde
 og sværger — officielt — til Vandet,
 mens man i Smug la'r Mosten sig smage;
 man ønsker Censur og Fængsel tilhage,
 man gi'r, hvad man kan, for at ofre hver Rest
 af Frihed og Frisind — man gør sig til Præst,
 Profos, Politit og Kammer-Lakaj,

for selv at komme til Vejrs og i Vej . . .
 og dersom en Djævel til Jord steg ned
 at søge sig Sjæle, som lod sig besnære:
 da blev han vist ej af den Razzia fed;
 han lod dem i Fred for sin Argelist være
 som ganske „ubrugbar“ for Svovlets Sfære; —
 af *kedeligt Selskab* usigelig ked,
 belært af den u-personligste Lære,
 fortvivlet en Krølle paa Halen han slog,
 og hurtigst muligt til Bens han tog.

Lægger Fløjten for Munden, gør nogle Løb hen ad den. Der mørknes lidt efter lidt og i Begyndelsen hæver Slottet sig langsomt.

Føgende med Slottet.

Nej, *det* var en Tid, hvor til Skaglen man slog,
 saa Lygterne rasled paa Galla-Kareten!
 en Tid, hvor man ikke saa nøje det tog —
 naar blot der var Galgen-Humor i Føten!
 Og, vel at mærke, man greb ej paa Slump
 med Haanden, pfebeisk, Fortuna i Posen
 og krammed, som Bøller, paa Liljen og Rosen —
 nej, Gudbevares, man nød som en Nyder
 af Livet til *maitre-de-danse*-Attituder —
 nød, til man enten blev kongelig-gal,
 for hver en Sans, hver en Nerve blottet —
 eller nød, til man spilled *va-banque* paa Skafottet,
 fordi man af Kronens Regalier stjal!

„Forrykt“ var den Tid! — aa ja, man kan sige,
 den ligned en Malstrøm, saa noget lige;
 men munter var Dansen, saa kort den vared,
 sig selv saa lidt som sin Nabo man sparede;
 forrykt var Fester, forrykt Reformer,
 forrykt den frivole Himmelstormer:
 siger jeg dig, hvor forrykt — saa ler du . . .

Holder indå, svinger Fløjten over Hovedet.

men der var Metode i Galskaben, ser du!

Der bliver ganske mørkt. Den gamle Kvinde og Den unge Vædret er forsvundne. Begyndende Musik, som går over i en Hyrdedans. Saa falder der Lys ind — en stille, varm Sammenformilings . . .

Slottet hæver sig.

SLOTTET HÆVER SIG

I Baggrunden ser man et Rokoko-Slot. En Allé af stiftigt tilstudsede Landstæer fører fra Midten af Slots-Pagaden lige ned igennem Haven, der er holdt i stiv Versailles-Stil, med klippede Taks- og Salsbomhække, Lav-Besæng, sønede Bede, Basketer, smuk Springvæld, Terrasser med Marmorvaser og hvide Sædeltæppebænke. Alléer løber op ved Aaen, som dækker Mellemgrunden og bærerover en blet Bælg med hvidt Guldend. For Enden af Broen to Marmor-Søjler, stærkt sølle-serede i „Attituder“. Diana, opslitret og væbnet til Jagt; og Venus med en Amor, der holder et Spejl op for hende.

Til venstre, nærmest ved Aaen, en lukket Triancon-Pavillon med høje Vinduer. Foran den er Bænke i en Halvbrue; bag Bænkene højstammede Roser og Laurbærtræer i Baller.

Til højre en kunstig Ruin med mørke Grantræer og en Stendysse i „ursk“ Stil. Forbi Ruinen fører Vejen over Broen og til højre ud gennem Forgrunden.

Foran Pavillonen — halvtmæssig placere i Grupper — et Selskab af Herrer og Damer, kostymerede som Hyrder og Hyrdinder. De er maskerede.

Det er: Dronningen, Ministeren, Kabinetsskriveren, Kammerjunkereren, de fire Hofdamer, den unge Barne og Overhofmesterinden.

Et Spillemands-Kor — opstillet foran den „urske“ Stendysse — blæser paa Fløjter en smag-tende Hyrdedans.

DRONNING sæt højet op imod Ministeren, med hvem hun hviskende samtaler, — leder sin Hyrdestav fælle.

MINISTER tager den op — med huc Besvær — rækker hende den; deres Hænder mødes i et dvælende Tryk.

HOFDAMER skaber til Kisaanden og hvækker smilende.

OVERHOFMESTERINDE kommer gaende hen til Dronningen, refter ved hendes Kjølensæderdel, der er glæden lilt højt op over den yppige Ankel.

Majestæt! — *attention!* . . . Fjerner sig — paa Usigt.

DRONNING lilt forvirret. Hvad er Klokken vel paa Dagen? —

DEN UNGE BARON.

For Guder og Gudinder er Stunden aldrig slagen!

KAMMERJUNKER.

For Hyrder og Hyrdinder er Tiden idel Lykke —

DRONNING løfter sin Hyrdestav — Mærk den Her.

Hr. Kammerjunker — giv os et artig lidet Stykke!

KAMMERJUNKER tager sin Guitar frem, som han bærer i et lysereidt Silkebaand over Skuldrene, knuder for Dronningen, kysser hendes Fingerspidser — stiller sig i „Attitude“ — spiller og synger:

Plaisir d'amour ne dure pas longtemp;
Chagrin d'amour dure toute la vie . . .

FØRSTE HOFDAME.

O, Gud, Hr. Kammerjunker, hvor drøveligt I synger —

DRONNING.

De mørke Fløjelsmasker den lyse Middag tynger —

Dansktror sig, de andre ligessa.

Al Tyngsel være banlyst . . . syng os en munter Vise!

KAMMERJUNKER *nikker.*
Ak, høje Dronning! Glæden jeg maatte brat forlise,
da jeg mit Hjerter misted ---

ANDEN HOFDAME *bøjer sig lænede over mod tredje.*
til Kammerpigens Lise!

DRÖNNING *spøgende.*
Hvorledes? *atter fangen . . .* og ikke af en Dame?

FÖRSTE HOFDAME.
Horribelt! ---

TREDJE *med en Skuldersekkeling.*
Meinetwegen: det blir ham selv til Blame!

ÖVERHÖFMESTERINDE *Kommer tilbage.*
Kontesse, moderér Dem! . . . til Dronningen Min Naade --- demaskeret!
til Trods for, hvad De lovede? Tænk om man kom og saa' os
--- *kendte os* --- saaledes i Haugen kostymeret!

DRÖNNING *munter.*
Hvem skulde her vel komme? . . .

ÖVERHÖFMESTERINDE Nu Folket! *Med et bittert Blik mod Ministeren.*
Ekscellencen

har selv jo resoluveret *den* Kørebane aaben
her lige ind i Parken --- for hele Folkets Maaben.

DRÖNNING *lænde*
Grevinde, moderér Dem! . . .

MINISTER *bukker ironisk for Överhofmesterinde.*
Min Naadige, jo mere
man holder Døren aaben for Plebsens Spejderøjne,
jo mindre vil den have gedulgt at kritisere!

KABINETSSEKRETÆR.
Det gælder Festens Dage --- Monfrér' --- men knap de søgne . . .

ÖVERHÖFMESTERINDE *skarpt til Minister.*
Det gælder ret til Wandsbeck --- ester sig Pardon, min Ekscellence! . . .

MINISTER *høitøvt til Överhofmesterinde.*
Grevinde! Wandsbeck ligger helt tæt ved Landets Grænse:
so, at De passer Grænsen --- hvis ikke . . .

DRÖNNING *gaar spøgetuld imellem.* Ingen Tvisten!
Fordragelighed sømmer sig for en ægte Kristen.

KABINETSSEKRETÆR *slaa'r Ministeren lænede paa Skuldren.*
Da sømmer det sig ikke for *ham* . . .

MINISTER *støtter med en tvillig Bevægelse Haanden borte.*
Monfrér', med Maade! . . .

KAMMERJUNKER *træder med sin Guitar frem for Dronningen.*
En munter Visé ønsked Eders kongelige Naade!
Spiller og synger:

Hvem rider hist — hop hop, hej hej —
 hvem rider forrest — *en Jockey*,
 med Barmen spændt
 paa Æventyr,
 med Blikket vendt
 mod Skovens Dyr,
 og Munden kruset til et Smil
 saa skælmisk som Amors Bue? —
 Det er — *la reine* —
 toujours *la reine*,
 som ikke kender til Migræn' —
 hvis Aandedræt,
 saa frit og let,
 med Ungdomsblodets raske Sæt
 fast sprænger Brystets Søv-Corset —
 det er Madame Diana selv,
 utvungen under Himlens Hvælv,
 som tvinger Dyr og Mennesker
 bardous igennem Krat og Kær
 at lystre sit Gudinde-Bud —,
 det er vor høje Frue!

Billeder for Dronningen — og for Diana-Figuren — samlede tegge i et Blik.

DRONNING leende, peger mod Venus-Figuren.

Nu videre! . . .

OVERHOFMESTERINDE.

Hold inde! —

MINISTER bestemt. Naar Landets Dronning byder? . . .

KABINETSSEKRETÆR med et Sidelink.

Og Kongens Hus-Minister —

OVERHOFMESTERINDE. For hendes Naades Dyder
 har jeg at holde Skjoldet . . .

KAMMERJUNKER peger leende op mod Venus-Figuren.

— mens Amor holder Spejlet!

FØRSTE HOFDAME.

O, Amor er den rette! . . .

ANDEN HOFDAME. Hans Pii, som aldrig fejled,
 er byttet med det Vaaben, som Kvinden sjælden slipper . . .

Nejende for Overhofmesterinde.

Et Vaaben, Fru Grevinde, hvis Virkning *da* kun glipper,
 hvor Staalets blanke Flade af *Ælde* blir anløbet.

OVERHOFMESTERINDE vender sig forturnet.

Frivole Talemaader!

KABINETSSEKRETÆR.

og sande — med i Købet.

Jer Vise, Kammerjunker! bøj sig for Dronningen. Fru Venus selv til Ære!

KAMMERJUNKER.

For Rosernes Gudinde min Sang vil Farver bære!

Han plukker af Rosenkræerne og nedlægger for Dronningen. De andre Herrer ligefodes. Dronningen sætter sig — modtager Herrens Hyldest anklønde. Den Rose, som Ministeren rækker hende, kysker hun hastigt og bærer på sit Rygst. Derpå uddeler hun af Blomsterne til Hofdamerne.

DRONNING.

Saa rigeligt beskænket, man bør sin Rigdom dele.

Indertigt til Ministeren, idet han sætter sig ved hendes Side.

Den, som mig gav den ene — jeg gerne gav det hele!

MINISTER bøj sig, kysser Dronningens Haand, siger galant:

Af denne Haand jeg gjerne tog Livet som en Naade,
om og al Livsens Naade jeg skulde brat forlise . . .

Sagt, kort.

Vær ej saa uforsigtig! Højt til Kammerjunker: Naa Junker — Eders Vise!

KAMMERJUNKER spiller og synger, lænde hævendt til Dronningen og Venus-Figuren.

Hvem bøj sig hist — hop hop, hej hej —

med Smil sig mod en sød Jockey,

med Barmen spændt

paa Æventyr,

med Blikket vendt

mod denne Fyr,

der synes *postillon d'amour*.

for hver aimable Frue? —

det er — *la reine* —*toujours la reine*,

som ikke kender til . . .

OVERHOFMESTERINDE afbryder kort. Le roi! . . .

Kongen kommer løbende frem fra Buskedet bag Trianon-Pavillonen. Han lader sig „kæse“ af en Negerdreng og bær sin Kammerpige til Farsider. Negerdreng og Pige er klædt i skinnende Guld- og Sølvmors Liberier.

Dronning, Minister osv. — alle gør Plads og lader med slet dulgt Ærgrelse, men roed urbedlig Holdning, Kongen „kæse“ et Par Gange frem og tilbage foran Brækken.

KONGE. Hyp, holla, alle mine Heste! Nikkende huldslig og stift spottende til hver i Kredsen. Ey, hvor du farer, Johnny! Du skal bruge Kvaldepisken — skal du! Peger mod Minister. Det kan du lære af *ham* der! Standses.

MINISTER bukkes. Sire! . . .

KONGE kaster Tømsen af sig. Du, warte mal! Stiller sig foran Minister og Kabinetssekretær, med Hænderne i Siden, giver sig til at le. I er jo ingenting . . . I maa højere op i Rangforordningen — at I passende kan omgaa min Kone! Trækker en lille Galanterihænde. Træd frem, Minister!

MINISTER træder frem; lidt utaalmodig. Sire! I behager at spørge —

KONGE. Paa Knæ!

KABINETTSSEKRETÆR frem. Eders Majestæt! Det var maaske bedst, om I kørte videre . . . Kusken bliver utaalmodig! —

KONGE svinger heftig Kaerden. Paa Knæ, din Lump! ved Siden af *ham* dér! Minister og Kabinetssekretær bujer Kæde. Nu slaar jeg dig til Greve . . . Svipper Minister det paa Skulderen og *dig* til Baron (siges ved Kabinetssekretær — at du ikke skal blive jaloux!

DRONNING træder frem. Jeg haaber, at dette er min kongelige Gemals Alvor og ikke noget Plaisanteri, hvorover man paa visse Steder kunde moquere sig. Thi i saa Fald vil jeg fuldbyrde Acten . . . da denne Udmærkelse er vel fortjent for Eders Majestæts tro Tjener og Støtte i Landets Styrelse! Trækker ud efter Kongens Kaerde.

KONGE ser stift stirrende paa Dronningen — brister løs paa i Latter. *Hyad* vil du fuldbyrde? . . . Er jeg mon ikke Herre og Konge i mit Hus? . . . Farer sig pludselig med Haanden til Hovedet, siger nedslaaet: Lad det blive, som det er! Lad *ham* styre . . . jeg kan dog ikke! Jeg kan bare gøre ham til Greve . . . til Tak for, *hyad han* har gjort mig til! Puffer Ministeren leende over imod Dronningen. Dér har du ham — nybagt som Hvedebrød! . . . tydelig spis nu — spis nu — begge to! . . . nyauer:

Komm, Caro, komm! — gieb her die Pfoen;
schmeckt doppel süss, was ist verboten!

Medens Hofdame ser paa hinanden, og Dronning og Minister veksler Blikke og begynder at fjerne sig med en Skuldertrækning, træder Kabinetssekretær tæt hen til Kongen, tager ham høflig men bestemt ved Armen og peger op mod Sløset.

KONGE river sig løs, svinger Kaerden. Vover din Hund at lægge Haand paa? . . .

KABINETTSSEKRETÆR afbryder genlytlig. Naa naa — lad det nu være godt! Tak for Baronet! — Det er vist paa Tide at stikke det lille Stegespid ind . . .

KONGE personlig. Du sætter ikke dine Ord paa Skruer — som de andre. *Dig* tror jeg bedst! Men véd du . . . prikker sig lidt? Læret med Kaerde-spidsen . . . jeg har gjort mig „fast“. Jeg skal nok kunne tage det op med dem alle sammen slæb sig med Haanden for sit smalle Bryst, siger knæsende: . . . for jeg er Konge, ser du . . . Friedrich der Grosse!

KABINETTSSEKRETÆR bøjer sig leende ned imod ham, tager Kaerden lempelig fra ham, og siger: Jeg troede, I var Hest — Sire!

KONGE pludselig. Ja! — hyp alle mine Heste! River Negerkraven og Kummerpægen med sig, styrter ind i Trianon-Pavillonen, hvis Dør han lukker og stænger efter sig indvendig.

MINISTER kommer tilbage fra Dronningen. Nun? . . .

KABINETTSSEKRETÆR leende. Vi har i hvert Fald Fuglen i Buret — lukket og stængt. Quod erat demonstrandum!

Man ser Dronningen og de andre bevæge sig gennem Baggrunden op imod Sløset.

MINISTER *tilsæde op imod Dronningen, der har vendt sig og sender ham et langt, stuet Nik — stilsiddig.*

Vi kommer om en Hals til sidst —

KABINETSSEKRETÆR *smilende.* — — Ak ja, kanske!

MINISTER.

Haardt maa han tages —

KABINETSSEKRETÆR. Bah! —

MINISTER. Du kan bestandig le?

KABINETSSEKRETÆR.

Den bedste Medicin mod Livets Sorg og Plager! —

MINISTER *gaar frem og tilbage.*

Og Dronningen . . . for *let* hun Spillet stedse tager; —

O disse Kvinder . . .

KABINETSSEKRETÆR.

Nu?

MINISTER. — forelsket . . .

KABINETSSEKRETÆR. Ja! —

MINISTER. — og trygge; —

de blev i Solskin fødte — *vi* avledes i Skygge;

naar vi om *Kampen* taler — saa tænker *de* paa . . .

KABINETSSEKRETÆR. Kys!

MINISTER *grundende, med Haanden over Panden.*

Nej, der maa handles — handles . . .

KABINETSSEKRETÆR *bestemt.* Monfrèr, slaa til! . . .

MINISTER. Hvad? — tys! . . .

Standsør, skutter over mod Raaben.

KABINETSSEKRETÆR.

Blot ved en Lyd du søngstes . . . Hvad gør du da den Dag,

hvor Lykken siger: grib mig! . . . hvor der *maa* slaas et Slag?

MINISTER *Elesoførende, frem og tilbage, stansende med Mellenrum — bryder en Rose — kaster den — saa en Laurbærgren.*

Naar Lykken siger: grib mig? — Jeg *har* jo Lykken grebet —

har kryftet den i Haanden . . . *krøller Rosen sammen, lugter til den, lader den fælde.*

. . . beruset blev jeg ikke.

Jeg ser ud over Livet med kolde, klare Blikke,

stærk ved *de* Hjerner's Arbejd, som rejser Tidens Bølger.

Jeg er om Bord — ved Roret — beredt paa alle Følger;

Statsskibet maa jeg styre — at ikke det skal strande —

at der kan aabnes Udsigt til lyse, frie Lande,

hvor Retfærd's Tempel rejses paa Despotiens Rester,

hvor Overtroen jages af Gaarde med dens Præster.

Det vil — det kan — det skal jeg . . . *plukker Laurbærgrenen, bøfter den i Bry-*

ste. . . . min Hjerne virker sikkert,

og Statens Vel — og Folkets — har steds jeg i Kikkert,
hvad Modstand jeg saa møder — fra oven og fra nedent,
da Raahed har med Dumhed sig sammen mod mig rottet.
O jeg er stærk — ved *hende* — men stærkest ved min egen
fri, suveræne Vilje; vi følges . . .

KABINETTSSEKRETÆR lænde, idet han stikker sin Arm ind under Ministerens.
— til Skafottet!

Det — kære Greve — bliver dog Enden nok paa Legen:
Velan, jeg dyrker Evan, som alle Glæders Fader,
og fælder som *hans* Son — uden svulstige Tirader!

Drager Minister med sig, steds lænde — rods hans Modstand. De ser op igennem Haven, ivrigt
samlende og gestikulerende.

Eftermiddagen er skredet frem, Skyggerne bliver lange, Solens Skær gyldenrødt.
Og i det gyldenrøde Skær af den døende Sol træder Enkedronningen, fulgt af den gamle Greve,
Oberst og Fændrik frem fra Ruinen, hvor de har slået skjult.
Langsomt, med stiv, ubøjelig Holdning, skrider Enkedronningen frem, gæster i sin stramme Stads,
vænderde Øjnene op efter mod Haven, hvor Minister og Kabinetssekretær forsvinder. Hun bliver
stående — Solens Skær lige i Ansigtet — sammendragne Bryn — tvæende Øjne — som en
Medusa.

Den gamle Greve nærmer sig bukkende.

ENKEDRONNING. Empørend! . . .

DEN GAMLE GREVE. Eders Mæjstædt! det turde snart blive
paa Tide . . .

OBERST med Haanden til Kaarden, som han blotter halvt. Hau' ihn! . . .

FÆNDRIK drager sin Kaarde helt.

ENKEDRONNING med en afværgende Haandbevægelse. Noch nicht! —

DEN GAMLE GREVE tager sin Yabatiere frem, snuser. Vi er i Kirsebær-
tiden, Eders høje Naade! Frugten maa vel . . . Bevæger Haanden, som naar
man ryster et Træ.

ENKEDRONNING med et stramt Smil. Noch nicht! — muss reif wer-
den! Opdager Folk, som kommer dem ude paa Vejen. Ah! das Volk . . . Fører sit Lom-
metækkende mod Næsen.

DEN GAMLE GREVE snuser. Folket kan altid bruges . . .

Den gamle Greve, Oberst, Fændrik følger efter Enkedronning op til Slottet — én efter én.
Frem paa Vejen kommer en jævn, sindig Borgersvend, en kolerisk Borger, en Madam, en ung
Pige, en Matros. De standser ved Broen.

MATROS pegende efter de gaaende. Se til den Gaasegang dér! . . .

KOLERISK BORGER. *Tal* med sømmelig Respekt om vore høje,
naadige Herskaber.

MATROS. Død og Kridte! Gør et Skrabud. Man blir til et dumt Asen
paa Landjorden — naar man immervæk er paa de lange Rejser. Men
ellers havde jeg ikke tænkt mig, at Dronningen justement saa *saa-*
dan ud! —

KOLERISK BORGER ærgerselig. Det var Enkedronningen.

MATROS. Det er en anden Sag! I *den* Alder blir alle Skuder ons — om man saa fikser nok saa meget op med Malerpåsen.

DEN UNGE PIGE som har læst sig i Skoen, for at kigge efter den unge Ræddik. Og *det* var altsaa Kongen? Aa Gud, saa fik jeg ham dog en Gang at se! . . .

MADAM. Naa, styr dig, Therese . . . Gør selv lang Hals.

SINDIG BORGERMAND *gæstke jævnt*. Det var slets ikke Kongen . . . han gaar da aldrig *sids!*

KOLERISK BORGER. Aa! *ham* holder jo de Stratenrøvere fangen og indespærret! *Hal-højt, forbitret*. De tænker ikke paa noget andet end paa at gøre Statskup! —

MATROS. Stats-hva'forno'et? . . .

KOLERISK BORGER *urtik*. Kup!

MATROS *smager Ærmet op*. Svup! Der blir vi flere om Buddet . . . for mine Kammerater inde paa Holmen de si'er . . .

KOLERISK BORGER *forbitret*. Ja og Livgardisterne . . .

MATROS. Troligt nok! For Lønningerne . . . dem solder de op her ude paa Slottet . . .

MADAM. Gud, hvad si'er De? . . .

UNGE PIGE. Fa'er, kan vi ikke gaa nærmere og se lidt paa det? . . .

SINDIG BORGERMAND. Jo vi kan, min Pige. *Det* har vi faaet Lov til . . . og vi har faaet Trykkefrihed . . . og vi har Lov til at smøge Tobak paa Volden! . . .

MATROS. Det kan bram-stage mig være lige meget — naar man sitraar!

SINDIG BORGERMAND. Vi skulde skøne lidt paa de Goder, som vi har denne „Stratenrøver“ at takke for.

KOLERISK BORGER. Den forløbne Barber!

MADAM. Gud bevare Deres Mund, Hr. Nabo . . . det kunde De komme i en svær Ulejlighed for!

SINDIG BORGER *tert*. Ikke engang, om han lod det trykke . . . og det gør han!

MATROS. Er De Bogtrykker, min go'e Mand?

KOLERISK BORGER. Jo — akkurat. Jeg tør sige Sandheden baade til vores Minister og til hans høje „Protoktrice“ — Dronningen!

MATROS. Nej, stop nu! Man skamfiler hende baade for og agter — men at kalde hende for *saadan* no'et . . .!

UNGE PIGE. Aa, hun ser saa sød og glad ud, Dronningen. Bare hun kom ridende! . . .

SINDIG BORGERMAND *peger op mod Slottet, hvor Højdukker og Tjenerne kører frem*. Det gør hun kanske! Saa vil vi ikke være paatrængende. Kom

Mutter! Kom, min lille Pige! Der blir Stander nok til at se Dronningen — *en anden Gang!* Gaar tilbage med Mor og Datter.

KOLERISK BORGER ser efter lam. Vær ikke for sikker paa det! Førbryl til Matros. I Aften gaar det løs! . . .

MATROS. Hvad gaar løs? . . . Jeg er med!

KOLERISK BORGER drageude ham med sig tilbage, dæmpet. I Aften . . . Holmens Matros . . . og Livgardisterne . . . der staar store Folk bag! . . . Ud.

Kammerjunker, den unge Baron, de fire Hofdamer og en hel Sværm Hoffolk, Kavalerer og Damer i Hyrdekostymer og maskerede, Herrene med aabenstaaende sorte Silkekjapper, Damerne med lette Mantler over de blottede Skulde — kommer ud fra Slottet og bevæger sig gennem Haven ned imod Broen. Ud fra Broen — i en Række langs Aasens Bred — kommer hvidmalte og forgyldte Baade til Synne, bemandede med Sluproere og *beskorede* med Blomsterguldrander og orientalske Løpper, dragne paa Sæde mellem befruktede Opatandere. Højdunker og Tjenerer bærer Lamperne i Baadene og Blus langs Aasen.

Spillemands musikere.

Skjæringen er begyndt.

Borte i Haven kommer Dronningen, fulgt af Minister og Kabinetsekretær, hvorefter hun underholder sig med, idet hun lader Sværmen af Hoffolkene placere sig i Rødens.

Hoffet spøger, ler, konverserer og kurriserer. Man spøger Vinens indflydelse fra det endte Taffel. Naar Hoffet er kommet til Sæde! Baadene, træder Kammerjunker frem ved Aasens Bred, stemmer sin Guitar, spiller og synger — med dæmpet Ledesagelse af Spillemands-Koret.

KAMMERJUNKER synger.

Glide — glide — langs de Strømme,

hvor Undinen staar paa Lur!

blide — blide — disse Drømme

i den skumrende Natur:

Se, hvor Barmen

over Silken

vugger sig, den kæline Skalk!

som en Lilje,

klejn i Stilken,

men med yppig Blomsterkalk!

O ma 'mie, o Hyrdinde.

spørger du, hvor Farten gaar:

i Arcadien vil du finde

hvide, blide Lam og Faar.

SLUPROERNE Refrain.

De hvide, blide Lam, og de søde, bløde Faar:

ro bare væk — saa klarer det sig nok, hvorhen det gaar.

DEN UNGE BARON til Kammerjunker.

Ah! I har faaet indstuderet Koret, kære Bro'r . . .

KAMMERJUNKER loende.

En „raffineret“ sørger for Naivtet om Bord!

Nippe — nippe — se hvor yndigt

Faar og Lam i Græsset gaar!

Klippe — klippe — det var syndigt —
 dette silke-uldne Haar.
 Nej, med Armen
 presse Silken,
 favne Barmen, mild og rund!
 selv om Liljen,
 skør i Stilken,
 knækked i den Hyrdestund!
O ma 'mie, o Hyrdinde,
 spørg kun ej, hvor Farten gaar:
 du vil i Arcadien finde
 knap ét lille uskadt Faar!

SLUPROERNE.

De hvide, blide Lam, og de søde, bløde Faar:
 ro bare væk — saa klarer det sig nok, hvor Farten gaar!

Høffet ler; hele Selskabet rør bort.
 Kabinetssekretær træder frem med Halvdunke, der bærer Kurve med Vinflasker, Frugt og Konfekt.
 Han luder dem lægge det ned i Dronningens Bæd.

KABINETSSEKRETÆR.

Tokaler og Muskateller og Sekt!
 det rimer sig lystigt paa Frugt og Konfekt!

Bukker, med en opfordrende Haandbevægelse for Dronning og Minister.

DRONNING.

Vi venter endnu en liden Stund —
 har at forhandle om vigtige Sager . . .

KABINETSSEKRETÆR siger hilsende ned i Bæden.

Altsaa, paa Forhaand jeg Frihed mig tager —
 vil ildne de glade og styrke de svage,
 besejre de stærke, bekrænse de kække,
 vil Halsen paa trodsige Flasker knække,
 og vende til Ariadne
 bacchantisk som Bacchus tilbage!

Raaber leende:

Evoé! stød fra Land!

Rør bort med Bæden.

Dronning alene med Minister.

Hun river Masken af sig, luder sig ved hans Arm føre hen til Bænken, ligger sig siddende ned
 op til ham, belyst af Skærret fra de orientalske Lamper. Hendes fyldige Kinder blusser, hendes
 meget lyse Øjne stråler; hendes røde, svulmende Mund — med et let Underbid — søger hans
 . . . hun ser sig først forsigtig om, saa besvarer hun hendes Kys.

DRONNING.

Nej, du skal kysse mig — saaledes — saaledes . . .

Hendes Barm bulger; hun er i beflygtede Bevægelse.

MINISTER.

Mathilde!

DRONNING.

O nævn kun det Navn — o sig det igen!
 da fældes de Skranker, Ven mellem Ven.
 Koldsindige du! som bestandig skal spejde . . .
 vor *Kærlighed* giver os sikkert Lejde;
 ved *den* er vi trygge — og om saa var:
 Skændsel og Skam med dig jeg bar!

MINISTER.

Du taler som Kvinde —

DRONNING *bebejdende.* — og du som Mand!

Griber hans Haand, og kysser ham.

Tilgiv, du dejlige, bydende Mund!
 tilgiv du Pænde, saa klog og rund —
 Brystet det brede, Haanden, den hvide —
 tilgiv, og husk, hvad jeg maatte lide:
 Skændsel og Skam i Fornedrelsens Stund!

Husk, at de lagde mig ren ved hans Side,
 Oldinge-Drengen, husvant i Laster,
 Bold for en ryggesløs Bande Hans-Kvaster,
 syg paa sit Legem og sløv paa sin Sjæl —
 et kongeligt Kryb for en Tøjtes Hæl!
 Husk det! og tilgiv min Kærligheds Glød —
den frelste min Sjæl af den bitreste Nød!

MINISTER *drager hende kærligende til sig.*

Du Sværmerke! Barn, som man stedse maa ave . . .

DRONNING *hurt fra ham, krænket.*

Ave? . . .

MINISTER *smiler, drager hende til sig.*

— ved Kærlighed! Klogskab os byder

Vagtsomhed, Snildhed . . .

DRONNING *ser.* Bor'mesterens Dyder!

Dejlig du er — just dér, som du sidder —
 Skæret af Lamper i Øjnenes Skær:
 de Øjne, hvis Glans er en sejrende Hær!

MINISTER.

Smigreskøl

DRONNING. Se, du er vorden min Helt:

Ridder af alle de mandige Dyder;
 straalende blankt er dit Skjold, uden Lyder;

rent, som mit Hjertes Metal er ublandet!
 men — jeg er angst . . .

MINISTER *hastig.* Du er angst! . . . — for vor Fremtid!

DRONNING. —
 ej for mig selv, men for os to tilsammen.
 Kom, før mig bort — lad os drage af Landet!

MINISTER.
 Vanvid — forlade det halvskabte Værk?

DRONNING.
 Om jeg saa gik i min blottede Særk,
 var *du* kun med — o da glemte jeg Skammen!

MINISTER *hastig.*
 Skammen — hvem taler om den? Nej, om Værket!
 det, som skal nedtrykke Pøblen i Skarnet,
 dér, hvor de føler saa vel sig — og hæve
 os to tilsammen . . .

DRONNING *klynge sig til ham, hvælser.*
 ja, os to — og Barnet!

MINISTER *fortrædelig.*
 Stadig du minder mig om den Fadaise! —

DRONNING *stirrer paa ham.*
 Grusomme du! — jeg synes at læse
 Træk i dit Ansigt . . . i Dybder jeg skuer . . .
 Afgrunde aabnes, hvorover jeg gruer
 frysende under din selviske Kulde —
 ak, jeg som elsker af Ungdommens Ild!

Men om min Kærlighed førte mig vild:
aldrig min Læbe skal fremføre Klager,
aldrig jeg angrer, og *aldrig* jeg tager
 Hjertet tilbage fra den, hvem jeg gav det!
 Bli'r det min Skæbne at ende i Nød:
hvad var min Lod da, dengang jeg blev taget
 frækt af en Dreng som en Skøge paa Skød,
 — havde jeg blot i hans Ansigt ham slaget!
 Var jeg blot løbet min Vej fra hans Seng,
 havde jeg skjult i den usleste Vraa mig:
 da kunde Kongen fornærme og slaa mig —
Liv gav jeg ej til en prinselig Drong!

Dog, det er glemt, hvad af Kronen jeg led:
 du, som er værdig en Krone at bære,
 dig har jeg givet med Stolthed min Ære,

du er min Helt — ak, var jeg i Stand
at give dig Krone og Spir som min Mand!

MINISTER griber hendes Haand — revet med af hendes Ord — slipper atter.

Kongo! — Nej, nej . . . det gaar ikke an . . .

DRONNING befestet Jernskubehjelm, nager bagud mod Pavillonen, hvor Kongen har skjult sig.

Han maa dog dø — med det Liv, som han fører!

Pladsen er din — saa sandt den tilhører

Gudernes udvalgte, Tidens Geni!

MINISTER smigrer, men gik med let Spot.

Sværnerske!

DRONNING med lysende Øjne.

Ja! Hvem er Skyld vel deri?

Du, som har revet fra Øjet mig Bindet,

at jeg kan se over Fremtiden ud —

jeg, som umyndigen vandred forblindet

om mellem Dukker i prangende Skrud!

Skued til Hælvten du kun med mit Øje,

sværmed du blot, som du selv har mig lært:

intet, ved Gud, skulde være os svært,

Viljer og Nakker vi skulde vel bøje,

vi to, som Viljer i selvsamme Værk:

sejre vi skulde — thi Elskov gør stærk!

MINISTER.

Elskov gør blind! . . .

DRONNING. Vær en Mand:

MINISTER kaster med Hovedet, deklamerer svulstigt. Jeg er Mand!

ingen i dette forkludrede Land

kommer mig nær, hvad Forstand anbelanger:

lad dem kun hvisle som broddede Slanger,

lad dem forbaane mig, lad dem kun smæde —

her er en skabende Hjerne til Stede,

her er en Haand over Taabernes Nakke,

her er de skarpe, de rammende Ord —

hvor de andre kun kender at „snakke“.

DRONNING beundrende, men dog usikkelig.

Tal da, hvad vil du? . . .

MINISTER. Mit vil, det beror —

ja det beror paa et *kan* fra din Side . . .

DRONNING hurtigt.

Elskov kan altting — det maa du vel vide;

alt kan jeg gøre — naar du fører an.

Med et svulstent Blik, pegende mod Pavillonen.

Hvad vil du gøre — med *ham* dér . . . min Mand?

MINISTER *trækkende paa det.*

Formynderskab — saa vinder vi Tid . . .

DRONNING.

Husk, vi har Fjender! . . .

MINISTER. Reformer — Reformer —

Folket skal vindes — men Folket er trægt . . .

DRONNING.

Ak, jeg har tænkt dig som Himmelstormer!

Rejser sig.

Se mig, min elskte! du selv har mig indblæst

Stormen, som raser igennem mit Blod:

frem vil jeg træde paa Dronninge-Fod,

frem for det Folk, som har hilset mit Komme

dengang med Jubel . . . og Ord vil jeg raabe

ind dem i Hjerterne, ind i de tomme,

fyldte dem, som jeg af Elskov er fyldt —

pege paa dig, paa den Mand, jeg har skyldt

mere end Livet — og raabe det ud:

han hærer Kronen — og *jeg* er hans Brud!

MINISTER *dækker sit Øje, som svimlede det for ham; retter sig atter, siger hovedry-
stende.*

Kronprinsen glemmer du . . . fremmede Magter! . . .

DRONNING.

Kronprinsen! . . . presser Haanden mod Brystet, stamper med Foden, O, hvor

jeg hader, foragter —

hader og elsker dig — sammen i et!

*Paa Knæ, griber hans Haand, bedækker den med Taarer. I det fjerne høres Larm fra Hoffet, som
vender tilbage med Bændene.*

MINISTER.

Tys dog, Mathilde! . . .

DRONNING *bejkræde.* Du holder mig fangen —

bruger mig --- støtter din Magt ved min Lyst —

nærer mit Hjerte og lukker mig Munden:

brug dog dit Øje — den vakler jo, Grunden —

et er kun sikkert — din Plads i mit Bryst!

Kryster baa Hænder.

Jeg er fortvivlet — vor Sag er fortvivlet;

Spiller, saa spil dog — sæt alt paa et Kort;

eller stød Dronningen fra dig i Skændsel,

mens i Landflygtighed selv du gaar bort!

MINISTER *paetiaak.*

Vid og Forstand har Mathilde forladt —

Bydende, idet Hoffets Larm og Lystighed sømmer sig.

Dronning, staa op! Rejser sig, *hviskende.* — og bønner mig i Nat!

Haadene glider ind mod Broen. Dronningen er sprunget op . . . hun ser forfærdet og med ayalig Uvilde paa Sværmen af disse „Hylder“ og „Hyldinder“, som anført af Kabinetssekretær slipper i Lind og fatter hen mod Parret.

Der er Ingen „Atthuder“ mere; Møsker, Maniller og Køpper er kastede eller slubet efter det bucentiske Tog; mangen lille Hofdame vælter i de højledelede Sko; Kavalererne sluger deres Danser med glinsende Øjne; man glæder i Munden paa Ivesvædte, nogle Par kysses, nogle skændes. Kabinetssekretær, kranset med Blomsterguldaander og med en mere end overgivet Skønhed hængende ved Armen, styres lige imod Dronning og Minister.

Kammerjunker, med en Dame under hver Arm, indbenter ham, slipper Damerna og svinger sin Guitær, hvis Lydklasse er kunst, og hvis Strønge hænger dinglende. — Den ene Dame snubler og fælder lige hen mod Minister.

KAMMERJUNKER under Lattersalver.

Guitaren er itu — og vi har alle Rus.

Højt signe Himlen Hymen — og vort kongelige Hus!

Minister tilkaster den Egeende Hvirvlende et lystet Blik. Dronningen opdager Blikket, blegner — og vil træde frem for at give en lydende Ordre . . . I det samme høres fjert en besynderlig Larm, en Brausen som af mange Folk i Lob — og ude fra Væjen (Fargrunder til højre) kommer en Rideknægt styrtende hen imod Broen — straks derpaa tre, fire forkræmte Statdkarle.

RIDEKNÆGT løbende frem over Broen, zandelos. Mytteri . . . hele Hovedstaden . . . en Million — en hel Million Mennesker er efter mig . . .
Aa!

Almindelig Bestyrrelse. Kabinetssekretær slipper sin Dame, som giver sig til at skrige, gaar rask frem mod Rideknægten, griber ham i Kraven.

KABINETSSEKRETÆR. Er du fra Samling, Ka'! — hvor har du *den* Million? — ser du Syner? . . .

RIDEKNÆGT søger at sene sig fri. Hør! . . . hør blot! . . . —

Larmen vokser — den brændende Lyd tiltager i Særke — en fulkesværm er tydeligt nok i Annarsch. Haab heres: Til Slottet — til Slottet!

RIDEKNÆGT. Slip mig!

KABINETSSEKRETÆR. Er du drukken? Giv Forklaring . . .

RIDEKNÆGT smids. *Jeg* er ikke drukken! river sig løs. Jeg vil op til Vagten — og vare den ad. Løber op gennem Haven.

DRONNING. Men hvad er der dog? Vover man virkelig? . . . Ser paa Minister, hvis Øjne er urørlige, og som krammer sine udfældende Kærlingsmarchetter. Hr. Greve! . . .

MINISTER. Eders Majestæt! . . . Febrisk til Kabinetssekretær. Hvem har Slotsvagt i Aften?

KABINETSSEKRETÆR med et talende Sideblik. Oberst . . . og Fændrik . . .

MINISTER halvhejt. Der Deufel! Højt. Man besætte Broen her! . . . hvorfor er her ikke Vagt? . . .

KABINETSSEKRETÆR med et Smil. I Følge egen Kabinetsordre!

MINISTER. Verflucht! . . .

KABINETSSEKRETÆR peger. Der har vi dem . . . Reform-Venerne!

En stor Sværre Menneske kommer i faldt Lab fra Vejen ind over Broen. De fylder Parken, foran Pavillonen, således at Dronning og hendes Omgivelser trænges tilbage.

Livgardister, med og uden Sidevær; Hofmenesmed og dets Kone og Kærestter; Borgere; Lærere; Vagbønder osv. De skæres af en kampemæssig Livgardist og af Matrosen (fra Løt).

I MUNDEN PAA HVERANDRE. Vore Lønninger! . . . vi vil ha' vore Lønninger! . . . vi vil tale med Kongen! . . . vi vil ha' Penge! . . .

EN HOFDAME vender sig, gysende. Gud! Disse raa Stemmer! . . .

MATROS. Vi har dem ikke bedre til *den* Pris, lille Jomfru!

DRONNING frem. Hvad er jere Fordringer, mine gode Folk? Jeg er Dronningen!

EN HOLMENS MADAM med Hænderne i Siden. Er hun Dronningen? Omfatter Dronning og Minister med et Blik. Da er hun saamænd ikke bedre end en af vos andre . . . Til Kvinderne omkring hende. Er hun vel? . . .

Knyttede Hænder rytes i Lulien; man hører Okkessord.

DRONNING vilgende tilbage; til Minister. Man krænker Dronningen! . . .

MINISTER blegner og tier.

DRONNING stærkt. *Man krænker Dronningen* — Hr. Greve!

KABINETSEKRETÆR. Træk, for Satan, Mand! — træk! Drager Kaarden, kaster sig frem frem Dronning.

MINISTER går med knyttede Hænder ind paa Mængden; derved. Bort med jer! . . .

MÆNGDEN. Bort med det forløbne Pak! . . . Vi vil tale med Kongen . . . Kongen leve! . . .

Hoffantzerne besvimer; nogle af Kavalererne drager Kaardene; Kabinetsekretær iler hen imod Pavillonen.

MÆNGDEN brølende. Væk med jer . . . eller vi brænder hele Reden a'! . . . Vi vil se Kongen . . . den elskede Konge! . . .

KABINETSEKRETÆR peger. Saa se ham! —

Kongen smækker de øverste Vinduer op i Pavillonen og viser sig ved Siden af Negerdøngen og Livpægen; alle tre holder de en Flaske for Munden.

KONGEN. Skaal, Børn!

MÆNGDEN brøler. Hurra! . . .

MATROS. En gemytlig Konge! . . . han leve!

KONGEN. Bare gemytlig! Her har I haade til at bide og brænde! Kæster — med Hjælp af Negerdreng og Page — Flasker, Kager, Søde, Bord, Spejl, hele det forgyldte Møblement ud af Vinduet.

MÆNGDEN hejer i vild Begejstring. Op til ham! . . . ind til den elskede Landsfar! . . . Hurra — hurra!

Døtten sprænges. Sværmen ind. Den store Livgardist kommer ud, bærende Kongen paa Armen.

KONGEN kryber op paa Gardistens Skulder, slynger de tynde Ben om den svære Hals og således „tidende" skriger han leende: **Hyp, alle mine Heste!**

Op med Kongen i Splidsen stormer hele Skaren op gennem Haven imod Slottet, idet Hoffolkene enten flygter eller rives med. Dronning og Minister blive ene tilbage.

Men oppe paa Terrassen ses Enkedronning, belyst af en Fikkels Skær, med den gamle Greve og Oberst — forgættelsesfuldt hele Oprindst og de to derrede foran Parillonea.
Dronning stirrer ned for sig, og Gernest op mod Minister, der står maalt, sagnende at tilkæmpe sig en Holdning. Hånden Blik fæster sig tungt, spørgende — med en usigelig Ømheds halsløse Smerte paa ham.

MINISTER bider sig i Læben.

Slaget er tabt . . .

DRONNING presser Haanden mod sin Byst; tosløst.

— ja tabt herinde . . .

Min stærke Tro! . . .

MINISTER kaster med Hovedet. — et nyt kan vi vinde!

DRONNING ryster paa Hovedet.

Aldrig!

MINISTER. Jeg trænger mig frem til Kongen —

Jeg er hans Minister — jeg vil . . . jeg . . . Ah!

Har vendt sig og gaar op mod Terrassen i Baggrunden — da han opdager Enkedronning. Hun stirrer paa ham gennem Lorgnetten — og frem bag Terrassen træder Fændrik med Slotvægten, som spjærrer hele Allogen.

FÆNDRIK. Jeg arresterer Dem, Hr. Greve — i Kongens Navn!

DRONNING illovt frem. Før mig til Kongen! . . .

FÆNDRIK bøjer sig dybt, med sækket Kaarde. Eders Majestæt! Jeg har Ordre at føre Dem til Deres Værelser — med Vagt for Døren!

DRONNING vækter — beafaldende. Giv os det samme Fængsel! . . . De er ung — De har maaske en, hvem De elsker . . .?

FÆNDRIK skulder Kaarden. Jeg har mine Ordre!

DRONNING. Skilt — for evigt!

Det bliver mærkt. Slot og Have forvinder.

EFTERSPILLET

Landskabet fra Forspillet. Lys Sommeraften.

i Baggrunden til venstre paa Græsbænken under den lille, svagt tilslende Kilde den unge Vandrør, som lige vaagner.

DEN GAMLE KVINDE staar foran ham — peger med sin Fløjte paa den Plads, hvor Skottet karsvaadede.

Det dued ikke stort — i sine indre Dele.

Et Kvindhjerte — det var det bedste ved det hele!

DEN UNGE VANDRØR.

Jeg har nok blundet — tror jeg . . .

DEN GAMLE KVINDE.

Og drømt? . . .

DEN UNGE VANDRØR.

Ja helt forvirret!

Det har omkring mig summet og sukket, kvinkeleret,

og man har raabt og skreget — og Vaaben har der klirret —
 og Hjerter gik i Stykker . . .
 DEN GAMLE KVINDE. — og man blev arresteret! . . .
 DEN UNGE VANDRER.

Jeg synes endnu dunkelt at se en lys Gestalt,
 som fælded bitre Taarer . . .

DEN GAMLE KVINDE *løst af Fløjten.*
 — og Daarskab var det alt!

Udstrekker sin Haand og leder den langsomt glide gennem Luften i botgende Bevægelse.

Det kommer, det forsvinder — det stiger og det daler,
 den ene Slægt forkætrer den andens Idealer,
 indtil det Punkt er naaet i den evigt runde Ring,
 at ingen gider rejst sig for nogen Verdens Ting.

DEN UNGE VANDRER *rejser sig, sætter sine Sæter samme.*

Ja nu maa jeg til Byen . . .

DEN GAMLE KVINDE. Aa tøv et lille Korn!
 Snart tænder Sommer-Nyet sit slanke, gyldne Horn,
 og det blir skønt at vandre langs Landevejens Krat,
 hvor Nattergalen synger Visseltulle for sin Skat.
 Der er i dette Landskab — ved Dag ret tørt og fladt,
 kun med en Kornblomst prydet som Smykke for din Hat —
 der er i disse Agres dyb-violette Grønhed
 en mandig Vemod parret med en jomfrufrodig Skønhed;
 en elver-disig Kyskhed hen over Engen gaar,
 hvor Bøgen helt forsoren som Soldat paa Vagtpost staar;
 og fra den træge Jordbund, som inddrak Bondens Sved,
 slaar skære Melodier op som Sagn om Kærlighed:
 en duftig Rog fra Ilden, som under Tørvens ulmer,
 en Guist fra Folkebunden, hvori Vaaren evigt svulmer!

Se *dér*, i dette Landskab, hvor Slottet fordum stod,
 dér burde staa en Bygning med sin Grund i Folkets Rod:
 et Centrum burde rejses, med Arnested og Hygge
 for hver fribaaren Sangfugl, som i Landets Luft vil bygge;
 et Slot der burde stande, hvor Aand og Vid og Skønhed
 brød Lanserne i Haugen over Engens Sommergrønhed;
 et Taarn der burde rage over Dum- og Lavhed op
 med Frihed paa sit Banner højt fra Tindens gyldne Top;
 en Fyrste, som var Første-Mand i Landet, burde bo der,
 og ingen Øjentjener-Suite burde gaa og glo der;
 for hvermand Porten aaben — og „hvermand“ var enhver,
 som havde Landets Trivsel som sin egen Ære kær,

som aldrig trak i nogen Art af Herskabs-Liberi,
som elsked Landets Fyrste, fordi Fyrsten selv var *fri!*

Da vilde *dér* opføres et Fremtids-Hyrdespil . . .

Staa den unge Vandrer paa Skuldren.

Ja gaa du nu til Byen — og gør du *dit* dertil!
